

שנה לירון שמואלי

ירון שלנו כבר שנה שאתה לא איתנו, קשה להאמין איך הזמן טס, תחושתי שרק אתמול התבשרנו על האסון הנורא שנפל עלינו אין דקה שאני לא חושב עליך, אנחנו מדברים ביננו כאילו אתה עוד איתנו, וזה מקל במקצת. ירון אני כל כך מתגעגע אליך להרגיש את החיבוק החזק שלך את השיחות שלנו את הצחוק המשגע שלך, עם ההומור שלך ולהזכר בפרפקציוניזם שלך בכול שלב בחיך, בילדות ובנערות תמיד לקחת עליך אחריות יחד עם שובבות נעורים עם האחיות שלך. היית סוג של ילד טבע שלא אחת החסרנו פעימה, התגייסת לצבא לשייטת 13. איך אמרת לנו מגיל צעיר, השאיפה שלי זה להיות צוללן ורופא חיות. בשייטת השקעת את כולך, רצינו לדעת מה עובר עליך שם, ומעולם לא סיפרת לפעמים הייתה חוזר עם פצעים מהאימונים ואז מסתגר בחדר, לוקח חוט ומחט ותופר את הפצעים ללא הרדמה. המוטו שלך תמיד היה : **לעולם אל תוותר לעצמך**... נשלחת לקורס קצינים, ומשם חזרת לשייטת ונשלחת להיות מפקד שלב בבית"ס של השייטת. עד היום אין לנו שום ידיעה על פעולותיך בשייטת. כאשר לאחר כמה שנים השתחררת, הלכת להשלים את המשימה השנייה של אהבתך והלכת ללמוד רפואה ווטרינרית. סיימת אותה בהצטיינות, ונכנסת לעבוד ב"חקלאית". לאחר מספר שנים הרגשתה שמיצית ונסעת להשתלמות בכירורגיה עם כל המשפחה בארה"ב, ופתחת בית חולים לחיות בית הקליפורניה שנחשב למצטיין באזור. הייתה לך תוכנית לחזור לארץ, ולהקים כאן בית חולים דומה.

ירון שלנו אני לא מוכן להשלים עם האסון אני לא מוכן להיפרד ממך, אני מחכה שפתאום תיפתח הדלת ושתפתיע אותי כמו שהפתעת אותי ביום ההולדת ה-80 שלי. אז ירונס להתראות מתי שהו אולי בעולם אחר. בגעגוע אין סופי אמא ואבא